

• ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ •

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

• ΕΦΗΜΕΡΙΣ •

Γ. Μορ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

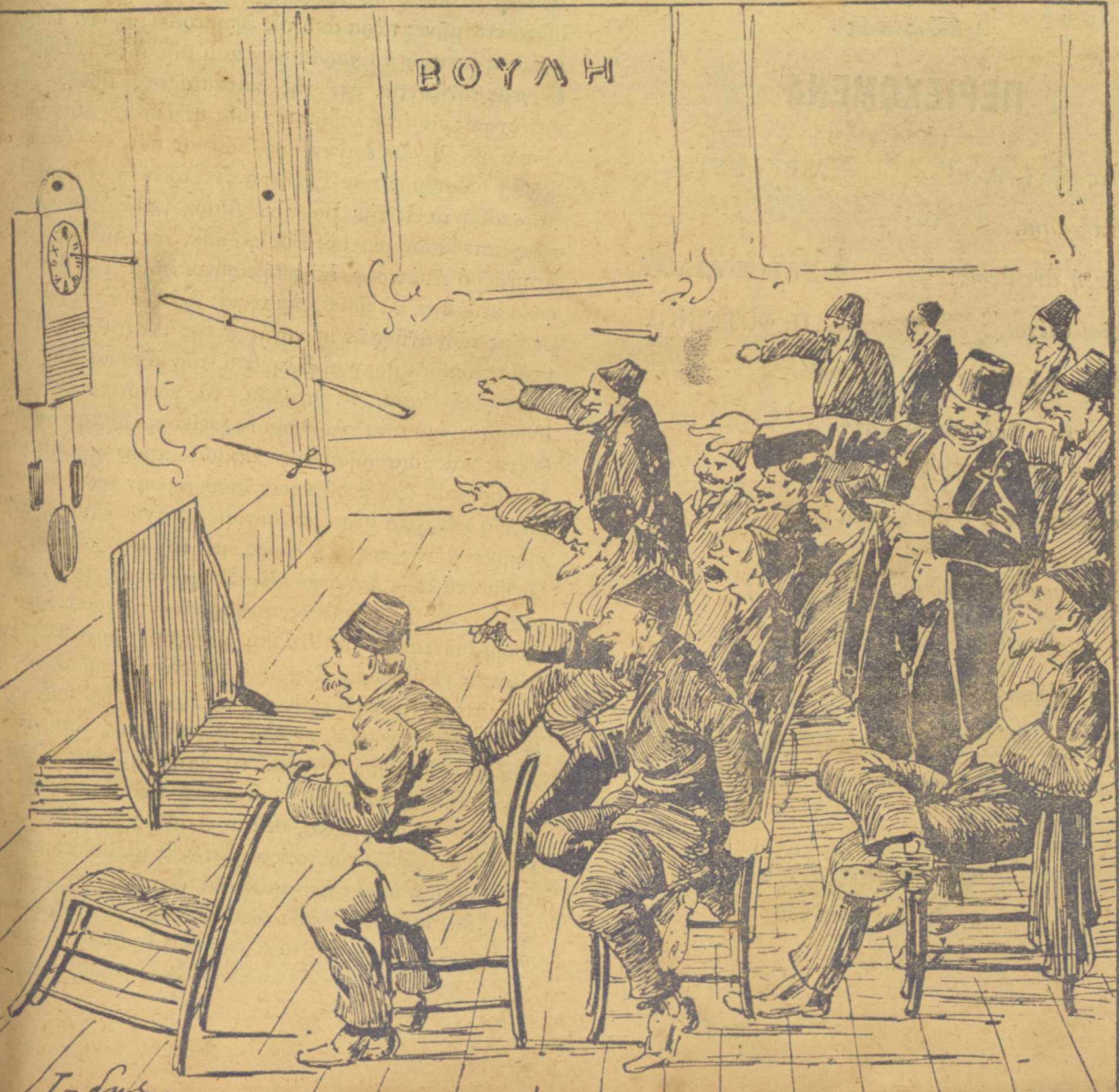
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Θ. ΜΠΕΝΑΣ

Γραφεῖα, Πέραν Τεχέ 565.

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20.

ΒΟΥΛΗ

I. S...

S...

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ετησία ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
„ „ ταῖς Ἐπαρχίαις	„	40
„ „ τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ.	10
Ἐξαμηνος „ Κωνσταντινουπόλει	γρ.	15
„ „ ταῖς Ἐπαρχίαις	„	20
„ „ τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ.	5

Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑλληνες ἢ Graeculi	ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΟΣ
Τὰ Ἐπίκαιρα.	
Ἐξοχον ἢ ἀντίθεσις.	Ι. ΞΕΡΟΦΥΛΛΟΥ
Ἀρχαῖοι σίχοι.	Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΥ
Γιασασὶν ὄνλουκ.	Α.
Ἡ Ξεντειά, ἀπὸ τὰ ἀθάνατα δημοτικά μας τραγούδια.	
Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ μαχαῖρι.	
Μιμηθῶμεν τοὺς Ἰνδοὺς.	
Χρονογράφημα.	ΟΜΗΡΙΚΟΥ
Πενιές, ἀλληλογραφία, ἀστεῖα, γνῶμαι.	

ΕΙΚΟΝΕΣ—Στὸ Φοναγέ. Καὶ ἑπτὰ γελοιογραφίαι.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΑΣ ΑΡΘΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ Η ΓΡΑΕCULI

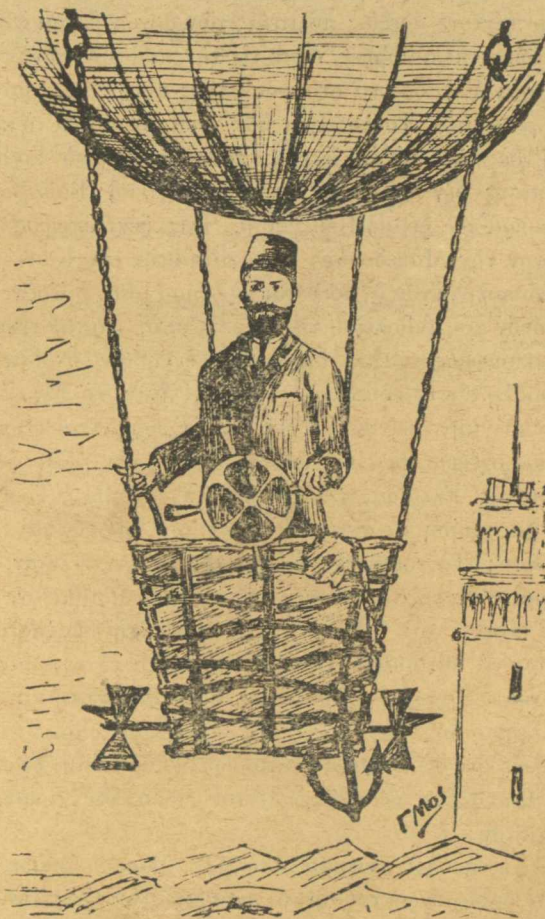
Ἡ ἐφημερίδες ἡμῶν παραπονοῦνται, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν Νεότουρκοι ἔθεσαν ἡμᾶς ἐν Καρὸς μοίρα, ὅτι οὐδόλως φροντίζουν καὶ διὰ τὸ Ροῦμ μίλετι, τὸ βασιλικὸν ἔθνος, τῶν πρώτων Καλιφῶν, ὅτι δλα τὰ ζητήματα τ' ἀφορῶντα τὸν ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνισμὸν δὲν τὰ βλέπει ἡ κυβέρνησις μὲ τὸ μάτι τῆς μητρὸς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀστοργίαν τῆς μητρυιᾶς, Αὐτὰ ὅλα ἐπανελαμβάνοντο μῆνες τώρα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας ἡμῶν. Τώρα μάλιστα ἐπετάθη τὸ παράπονον καὶ πολλὰ τὰ θλιβερὰ ἐλαγεῖα τονίζονται ἐπὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ἡ κυβέρνησις παρέσχε λαβὴν εἰς τοὺς θέλοντας. Διακουσῶν τῶν ἐκλογῶν ἔγιναν προσπάθειαι διὰ νὰ ὑποβιβασθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων ὅσοι θὰ παρεκάρητο εἰς τὴν Βουλὴν. Διακουσῶν τῶν διαπραγματεύσεων μὲ τοὺς Βουλγάρους, τὰς ἡμέρας ποῦ ἦτο ἐδῶ ὁ Διάπτωσφ, ἐλήφθη πρόνοια διὰ τὰ βακουφικά κτήματα, τὰ μουσουλμανικά· ἀλλὰ διὰ τὰς περιουσίας τῶν ἀνθηρῶν κοινοτήτων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, ὅποια ἦσαν αἱ ἑλληνικαί, τῶν ὁποίων διηρπάγησαν οἱ ναοί, τὰ σχολεῖα, τὰ κοινοτικά ἐν γενεῖ ἰδρύματα, διὰ τοὺς πληθυσμοὺς ἐκείνους τοὺς φυγαδευθέντας καὶ μαρτυρήσαντας, καμμία πρόνοια, καμμία διαμαρτυρία ἀπὸ κυβέρνησιν διαθέτουσαν τόσα διπλωματικά καὶ ἄλλα μέσα καὶ δυναμένην νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν σιδηρᾶν αὐτῆς πνιγμῆν. Τώρα μὲ τὸ ἱεροσολυμιτικὸν ζήτημα τὰ ἴδια. Συμφετὸς ἐγκαθιδρύεται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς ἁγίας πόλεως, πολιορκεῖται τὸ νοσοκομεῖον λιθοβολοῦνται οἱ ἐν Ἰόππῃ μαθηταί, μαίνονται οἱ θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς χεῖρας αὐτῶν τὸ πηδάλιον τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ κυβέρνησις, ἡ ὁποία ὀχρροῦται ὀπισθεν μᾶς περιδόξου συνθήκης ἐπιφανοῦ Καλιφου, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τήρησιν τῶν ἀνέκαθεν σοβαρῶν προνομίων τοῦ βασιλικοῦ ἔθνους ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει, θεᾶται ἀπαθῶς. Καὶ ἐν ᾧ ἐνὸς ἀναγνωρίζει τὸν τοποτηρητὴν, ἔξ ἄλλου ἀποστέλλει ἐπιτροπὴν ἡ ὁποία ἐπιτοπίως θὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκούονται. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ δλα βλέπει κανεὶς ὅτι εἴτε μᾶς μισεῖ ἀκόμη τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον, εἴτε θέλει νὰ ἐνδυναμώσῃ ἄλλους ἐπὶ ζημίᾳ ἡμῶν

πάντοτε ὅμως δὲν μᾶς πολυλογαριάζει. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ φωνάζομεν κατὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ νὰ μετρήσωμεν λιγάκι τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ εἶδωμεν τί κάμνει τοὺς Τούρκους νὰ μᾶς λογαριάζουν. Διότι σήμερον τόσαι καὶ τόσαι πολιτικαὶ ἐνώσεις καὶ συνδιασμοὶ δὲν προέρχονται ἀπὸ πλατωνικὰς συμπαθείας καὶ ἔρωτας αἰσθηματικούς. Βεβαίως ἐνούμεθα σήμερον Ἕλληνες καὶ Τούρκοι, μόνον καὶ μόνον διότι ταυτίζονται τὰ συμφέροντά μας καὶ αὐτὴ ἡ ταυτότης τῶν συμφερόντων καὶ ἡ κοινὴ σήμερον εἴτε αἴριον ἐνέργεια θὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἀδελφικὰ αἰσθήματα μεταξὺ τῶν δύο λαῶν. Οἱ Τούρκοι ὅμως δὲν θέλουν ἀκόμη νὰ τὸ ἐνοήσουν. Καὶ δὲν τὸ ἐνοοῦν, διότι μᾶς βλέπουν, ὅτι δὲν ἔχομεν ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ἢ μᾶλλον φαινομεθα ὅτι δὲν ἔχομεν. Μᾶς θεωροῦν ἀκόμη ὄχι καὶ πολὺ ἀξιούς ὥστε νὰ θεωρηθῶμεν παράγοντες, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ δὲν τοὺς παραβλέπει κανεὶς ἀτιμωρηταί. Δι' αὐτὸ κατηντήσαμεν οὐτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμοὶ, οὐτ' ἐπὶ βουλῇ. Καὶ τοῦτο συμβαίνει, διότι μόνονι μας κάμνομεν νὰ καταπνίγονται φαινομενικῶς ἀρεταί μας ἀναμφισβήτητοι καὶ νὰ φαίνονται ἐπιτολάζοντα κάποια ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα γίνονται ἀφορμὴ καὶ νὰ διαβαλλώμεθα εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων καὶ νὰ μὴ λογαριαζώμεθα. Ἡ μεγάλη μας ἀρετὴ εἶναι ἡ φιλοπατρία, καὶ τὸ μεγάλο μας ἐλάττωμα εἶναι ἡ φιλοπατρία. Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο. Ἡ φιλοπατρία τοῦ Ἑλλήνος θαυματουργεῖ τὴν τελευταίαν ὥραν, ὅταν τὰ πράγματα φθάνουν ἐπὶ ξηροῦ ἀκμῆς. Τότε τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρησίας, τῆς συγκρατήσεως τοῦ καταρρέοντος οἰκοδομήματος τῶν ἐθνικῶν ἰδεῶν καὶ τῶν μεγάλων παραδόσεων, ἔξυπνᾷ μέσα μας τὴν ἀληθινὴν καὶ μεγάλην φιλοπατρίαν, τὴν ἀγνήν καὶ ὑψηλήν. Τότε θαυματουργοῦμεν. Καὶ πάλιν εἰς ὀμαλοὺς καιροὺς μεταβάλλομεν τὴν φιλοπατρίαν μας εἰς ἐλάττωμα καὶ μάλιστα ἀπαίσιον. Διότι κοπτόμεθα καὶ φωνασκοῦμεν διὰ τὰς ἱερὰς σκιάς τῶν προγόνων, διὰ τὴν θείαν μας κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν νεγάλοι πατέρες ἔκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς καὶ θυσιαζόμεθα ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τόλμῃ, ἐν ᾧ οὐδὲν πράττομεν ἄξιον τῶν μεγάλων πατέρων καὶ τῆς ἱερᾶς κληρονομίας, ἀπεναντίας δὲ ἐκμεταλλεζόμεθα καὶ τὰ ἱερότερα. Διότι δὲν σκεπτόμεθα, ὅτι ἡ ἀληθὴς φιλοπατρία εἶναι ἐκείνη ποῦ ἐπιβάλλει θυσίας καὶ πόνους ἐν καιροῖς ὀμαλοῖς, εἰς περιστάσεις εὐθέτους. Δὲν μάνθανομεν ποτὲ ἀπὸ παιδιὰ, ὅτι μία εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ φιλοπάτριδος, ἡ αὐτοθυσία, ἡ ἀφανής καὶ μετριόφρων, ἡ ὁποία μᾶς κάμνει ὡς ἄτομα νὰ πίπτωμεν ὀλοκαύτωμα διὰ τὸ σύνολον νὰ σκοτώνωμεν τὸν ἑγωισμόν καὶ τὴν φιλαντίαν μας, νὰ τὰ πνίγωμεν μέσα εἰς τὴν φωτιὰ τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ὀμογένειαν καὶ τὴν πατρίδα. Δὲν ἐνοήσαμεν, ὅτι ὁ ἀληθὴς πατριωτισμὸς παρασκευάζει εἰς ὀμαλίας περιστάσεις ἐκείνους ποῦ θὰ δράσουν εἰς τὰς ἐκτάκτους, ὅτι ἡ φιλοπατρία ποῦ δὲν φαίνεται θὰ παρασκευάσῃ τὴν φιλοπατρίαν ποῦ φαίνεται, ὅταν πρέπῃ. Κάποιοι εἶπεν ὅτι εἰς τὴν φιλοπατρίαν οἱ Ρωμιοὶ κατηντήσαμεν ὅπως οἱ Ἰσπανοὶ μὲ τὴν μουσικὴν. Καθέννας λαὸς δὲν εἶναι τόσον μουσικὸς καὶ δὲν τρα-

γουδεῖ γλυκύτερα καὶ παθητικώτερα ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ ὅμως ἕως τώρα κανένα Βάγνερ ἢ Γκουνῶ ἢ Βέρδην δὲν ἐγέννησε ἢ Ἰσπανία μὲ τὰς σερενάτας τῆς καὶ τοὺς κόμους. Δὲν εἶναι κοῦμα νὰ λεχθῇ αὐτὸ καὶ δι' ἡμᾶς σήμερον, ποῦ ἔχομεν τόσα παραδείγματα πρὸ ἡμῶν; Καὶ πῶς νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τοὺς Τούρκους, ὅταν τὸ μεγάλο παράδειγμα τῆς ἀφιλοπατρίας τὸ δίδει ἕνας Πατριάρχης μας, ὁ μακαριώτατος Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος ἔμπρὸς εἰς τὴν φιλοδοξίαν του θυσιάζει κάθε ἀγνὸν αἶσθημα, κάθε ψυχικὸν μεγαλεῖον ποῦ ἡμποροῦσε νὰ δεῖξῃ καὶ πηγαίνει καὶ συμμαχεῖ πρὸς τοὺς ἀλλοφίλους διὰ νὰ κρατηθῇ ἐπάνω εἰς ἕνα θρόνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν ἐκρήμινισεν ἡ γνώμη τῶν περὶ αὐτὸν; Ἄντι νὰ φωνάζομεν, ἄς βλέπωμεν καλλίτερα ἐντὸς μας, ἄς βλέπωμεν τὰς ἐθνικὰς μας πληγὰς καὶ ἄς διορθωνώμεθα ἔχοντες εὐτυχῶς καιρόν. Ἡμεῖς ἄλλο δὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν παρὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν παλαιὰν εὐχὴν τοῦ Αἴαντος.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' αἴερος νύας Ἀγαῶν. Ποίησον δ' αἶθρον, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν δέσθαι. Ἐν φάει ὄλεσσον

ΧΑΙΡΕΦΩΝ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΝΩΤΕΡΑ

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΕ κάθε τρόπον και εις την παραμικράν διδομένην άφορμην, τὸ ὄργανον τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, ἡ Σουραΐ-Οὐμέτ, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς ἀνισορροποῦ «Τανίν» προσπαθεῖ νὰ ὑβρίσῃ καὶ ἔστιν ὅτε νὰ φοβερίσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἐχθρὴν του Ἑλλάδα καὶ συνεπῶς ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν.

Εἰς ἓνα τῶν τελευταίων του άρθρων εἶρε ἀφορμὴν νὰ ἐκτοξεύσῃ πάλιν κατ' αὐτῆς τὰς βόμβας του, εὐτυχῶς χαρτίνας, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸν ἐκτοξεύοντα αὐτὰς φέρουν τὴν βλάβην, ὅσῃν ἡ στενὴ ἀντίληψις τῆς συντάξεως τῆς «Σουραΐ Οὐμέτ» δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Δημιουργοῦνται ἐχθροὶ ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπάρχουν, τοιοῦτοι μάλιστα ἐχθροὶ, οἵτινες ὅσον καὶ ἂν θέλουν οἱ σοβινιστὰι συντάκται τῆς ἐφημερίδος ταύτης νὰ ὑποτιμήσουν, ἡμποροῦν νὰ καταστοῦν φοβερώτατοι. Καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζουν οἱ εὐφρονοῦντες ἐκ τῶν Νεοτουρκῶν. Δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ὅτι ἐν Τουρκίᾳ ζοῦν ἑκατομμύρια ὁλόκληρα Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἔνεκα τῆς πάντοτε ἀδεξίας πολιτείας τῶν ἀρχῶν ἐσηματίσαν τοιαύτας πεποιθήσεις, ὥστε εἰς τὴν πρώτην φωνὴν τῆς μητρὸς Ἑλλάδος νὰ στρέφουν πρὸς αὐτὴν καὶ μόνην τὰ βλέμματα. Τοῦτο εἶναι ἤδη γνωστὸν, τὸ νὰ τὸ κρύψῃ δὲ κανὶς οὐδὲν ὄφελος προσφέρει εἰς τὸ κράτος. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ὅτι ἡ Βουλγαρία, ἡ μικρὰ τὸ δέμας Βουλγαρία, ἣτις δὲν ἐποφθαλμιᾷ μόνον τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα ὄνειρεύεται νὰ στήσῃ μίαν ἡμέραν τὸν θρόνον τοῦ βασιλείου της, ἐξοπλίζεται, ἐπιστρατεύεται ἱεροκρυφίως, ἵνα εἰς δεδομένην εὐνοϊκὴν περίστασιν εἰσβάλῃ εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος. Ἐὰν λοιπὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Τουρκία δὲν εὐρίσκειται εἰς φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῆς ὑποτιμωμένης μὲν, ἀλλὰ ζωτικωτάτης Ἑλλάδος, τί θὰ συμβῇ; Θὰ δυνηθῇ ἡ Τουρκία νὰ διατηρήσῃ τὰ σύνορά της καὶ τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ Νότου; Τὸ τοιοῦτον, μὲ ὄλην τὴν καλὴν θέλησιν, ἦν ἔχομεν ἵνα τὸ πιστεύωμεν, μᾶς φαίνεται ἀπίθανον. Δὲν θὰ εὐρεθῇ τότε ἡ Σουραΐ-Οὐμέτ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ καταρασθῇ τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀσυνέτως ἔγραφε, θέλουσα νὰ θίξῃ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅτι ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ συλλογισθῇ καλῶς ὅτι θὰ κάμῃ, διότι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἔτρεμον αἱ θεσσαλικαὶ πεδιάδες ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ;

Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὑπὸ τῆς Σουραΐ-Οὐμέτ καὶ τῶν ὁμοφρόνων της, ὅτι ὁ καταφερόμενος ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἔχων ὡς ἀφορμὴν τὴν ὑπόθεσιν τῆς Κρήτης, ἀπολεσθείσης ἤδη ἀπὸ δεκαετίας, δὲν

πράττει ἄλλο, παρὰ νὰ προδίδῃ τὴν πατρίδα, ἣτις ἔχει ἀνάγκην φίλων καὶ πρὸ παντὸς τὴν εὐλαχρινὴν φιλίαν τῆς γείτονος ἐπικρατείας, ἡ ὁποία καὶ διὰ μόνης τῆς διατηρήσεως τῆς οὐδετερότητός της ἐν περιπτώσει περιπλοκῶν, δύναται νὰ προσφέρῃ ἀνυπολογίστους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν.

Ἄλλὰ μοραίνει Κύριος, ὃν βούλεται ἀπολέσαι.

ΕΝΩ τὸ σύνταγμα περιφρουρεῖ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου καὶ ἀφίνει ἀνεπηρέαστους τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις, αἱ ἀρχαὶ ἐπιτρέπουσι εἰς τοὺς μουσουλμάνους, τὸσον εἰς τὴν Ἑυρωπαϊκὴν Τουρκίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀσιατικὴν νὰ ἐξιλαμίζον διὰ τῆς βίας νέους καὶ νέας ὁμογενεῖς. Οὔτε αἱ παρακλήσεις τῶν γονέων ἀκούονται, οὔτε αἱ διαμαρτυρίαι τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμῶν Κέντρον, ἀλλ' οὔτε αὐτῶν τῶν βία ἐξιλαμίζομένων αἱ ἐπιθυμίαι. Ἔως ποῦ δύναται νὰ προχωρήσῃ μία τοιαύτη κατάστασις δὲν γνωρίζομεν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐν Τουρκίᾳ δὲν ἔχομεν οὔτε τοὺς νόμους, οὔτε τὰς ἀρχὰς προσταίας. Αἱ ἀρχαὶ, ἀρχαὶ μουσουλμανικαὶ, ἀπαθῶς ἢ καὶ εὐχαρίστως βιέονται τὰ γενόμενα λέγουσιν ὅτι ἐλέγετο καὶ πρὸ τῆς ὡς σωτηρίου νομισθείσης 10 Ἰουλίου: Δὲ βαριέσαι, ἓνας γκαουρὸς ὀλιγώτερον καὶ εἰς μουσουλμάνος περισσότερον. Εἰς ἡμᾶς δὲν ἐπιτρέπουν νὰ ἐχριστιανίσωμεν μίαν Μπεδριὲ καὶ ἔλαβε χώραν ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτῆς τῆς ἀστυνομίας ἡ φρικαλέα κατακρεούργησις τοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρη, νὰ ἐχριστιανίσωμεν μίαν μουσουλμανίδα ἐκουσίως αὐτῆς, ἐνῶ εἰς τοὺς μουσουλμάνους ἐπιτρέπεται νὰ ἐξιλαμίζον ἓνα χριστιανὸν ἀκουσίως αὐτοῦ.

Ἔραϊα, μὰ τὸν Θεόν, ἀντίληψις τῆς δικαιοσύνης

Οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Βουλῆς φαίνεται ὅτι ἔπαθον ἀφασίαν. Κάθηνται εἰς τὰ βουλευτικὰ αὐτῶν ἐδώλια ἵνα ἐπιδεικνύουν τὴν βουλευτικὴν αὐτῶν λαμπρότητα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τοὺς ἐστείλαμεν εἰς τὴν Βουλὴν; Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ κόσμος εἶναι ἄνω κάτω, ὁ Μακαριώτατος Δαμιανὸς κατέχει παρανόμως Πατριαρχεῖα καὶ μοναστήρια, ἀπειλοῦνται σοβαρότατα γεγονότα, ἡ Πύλη στέλλει ἐξεταστικὰς ἐπιτροπὰς καὶ οἱ βουλευταὶ μᾶς φιμώνουν τὸ στόμα. Μήπως εὐρεθῶμεν ποτὲ εἰς τὴν δυσάρεστον ἀνάγκην νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς τὴν Ὀθ. Βουλὴν δὲν ἐστείλαμεν τὰ καταλλήλοτερα πρόσωπα; Εὐχόμεθα ἵνα οἱ βουλευταὶ μᾶς μὴ μᾶς φέρουν εἰς μίαν τοιαύτην θέσιν.

ΚΑΤΑΚΡΙΤΩΤΕΡΟΙ τῶν βουλευτῶν μᾶς δείκνυνται οἱ Ἀξ. Σύμβουλοι. Ἐνῶ τὸ Συμβούλιον πρόκειται νὰ συζητήσῃ σπουδαιοτάτας ὑποθέσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ἡ τελευταία τροπὴ τῆς ἱεροσολυμικῆς ὑποθέσεως, οἱ κ. κ. Σύμβουλοι δὲν προσέρχονται εἰς αὐτὸ καὶ οὕτως δὲν κατορθοῦνται ἀπαρτία.

Ἡ δουλειὰ πάει κορδόνι.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΕΞΟΧΟΝ Η ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Θωμᾶς εἶναι ὑπάλλληλοι ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς πόλεός μας. καθήμενοι εἰς τὸ γραφεῖόν των συνομιλοῦσι.

Νίκος—Μάθε, φίλε μου, ὅτι προσεχῶς παραιτοῦμαι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κ. Ἀρτεμιάδου.

Θωμᾶς—Ἀμπᾶ!

Ν.—Μάλιστα, τὸ ἀποφάσισα ἀμετακλήτως. Ἐδῶ δὲν κερδίζομε τὸ ψομί μας ἀνέτως.

Θ.—Ὡστε τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρόν. Καὶ εἰς τί θὰ ἐπιδοθῆς, ἐὰν μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ ἐρωτήσω;

Ν. (σοβαρῶς).—Εἰς τὴν φιλολογίαν. Τώρα μὲ τὴν ἀνακρίξιν τοῦ συντάγματος ἀνοίγεται εὐρὺ στάδιον εἰς τοὺς λογίους.

Θ. (ἐξαφνιζόμενος).—Εἰς τὴν φιλολογίαν; . . . Ἐσὺ, εἰς τὴν φιλολογίαν;

Ν.—Βεβαίωτατα ἐγώ. ποῖος ἄλλος. Τί ἐκπλήττεσαι; Βλέπεις τι τὸ πρωτοφανές;

Θ.—Ὅχι, ἀλλὰ ἂν θέλῃς, φουκαρᾶ, νὰ ψοφίσης ἀπὸ τὴν πείναν;

Ν.—Ἀλήθεια! Καὶ αὐτοὶ ὅλοι ποῦ γράφουν σήμερα ψοφοῦν ἀπὸ τὴν πείναν;

Θ.—Ἄλλ' αὐτοὶ ἔχουν κάποιο δημοσιογραφικὸν τάλαντον.

Ν. (δυσάρεστούμενος).—Μήπως ἐγὼ δὲν ἔχω;

Θ.—Ἐσὺ! Καὶ πότε ἀπέκτησες αὐτὸ τὸ προτέρημα;

Ν.—Πότε τὸ ἀπέκτησα; Τί φταίω ἐγὼ ὅταν ἐσὺ δὲν τὸ ξέρεις. . . Δὲν εἶχες τὴν εὐτυχίαν νὰ διαβάσῃς τὸ νεώτερόν μου ἔργον.

Θ.—Ποῦ ἔργου σου; Μήπως ἐδημοσίευσες κανένα ἔργο;

Ν.—(ἐξάγων τοῦ θυλακίου δέσμη χαρτιῶν) Νά το.

Θ.—Ἐνόμιζα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἔργου δημοσιευμένου.

Ν.—Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Θ.—Ἄν θὰ γίνῃ ὅμως δεκτόν.

Ν.—Ἀλλὰ, φτωχέ μου φίλε, θὰ τὸ ἀρπάξουν.

Θ.—Σὲ πιστεύω.

Ν.—Νοιώθω πῶς θέλεις νὰ κοροϊδεύσῃς, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κάνεις γιατί φιλολογικῶς δὲν μὲ γνωρίζεις. Τὰ ἔργα μου εἶναι ἀριστουργήματα, δὲν τὰ δημοσίευνα ὅμως. . . περίμενα νὰ ὠριμάσουν.

Θ.—Ὡς πέπονες.

Ν. (ὀργιζόμενος).—Ἐξυπνος εἶσαι ἀλήθεια, δὲν θαργήσης ὅμως νὰ ντρέπεσαι γιὰ τὸ κοροϊδευτικὸν ὕφος τῆς σήμερον.

Θ.—Ὅταν ὠριμάσῃς καὶ σὺ ὡς οἱ πέπονες;

Ν.—Θὰ ὑπερηφανεύεσαι διότι ὑπῆρξες ποτε συνάδελφός μου εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα.

Θ.—Βέβαιον εἶναι αὐτό. Νίκο, θὰ σὲ λέγω τὸ λοιπὸν ἀπὸ τώρα Νίκον τὸν Μέγαν! . . .

Ν.—Ἄς εἶναι. Θέλεις τώρα νὰ σὲ τὸ διαβάσω;

Θ.—Διάβα' το.

Ν.—Ὅχι δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποδείξω ὅτι κάτι μπορῶ νὰ κάνω κ' ἐγώ.

Θ.—(ἀνάπτει σιγάρον καὶ τεντώνεται ἐπὶ τῆς καθέλας.) Σ' ἀκούω.

Ν.—(ἀναγινώσκει μὲ ὕφος πομπῶδες.) Μικρὰ διέξοδος. . .

Θ.—Σὲ διακόπτω ἢ ὅπως λέγουν οἱ χωρικοὶ κόβω τὸ λόγο σου μὲ τὸ μαχαίρι. . . Δὲ μοῦ λὲς ὅμως πρὶν ν' ἀρχίσῃς, τί εἶδους ἔργον εἶναι αὐτό;

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν κ. Μοσιράτον εἰς τὴν Μ. Σχολήν.

Ν.—Κωμικόν, ἀστεῖον, οἰμορρυστικὸν καὶ δραματικόν,

Θ.—Δηλαδὴ εἶναι λίγο ἀπ' ὅλα.

Ν.—Αὐτὰ τὰ ἔργα ἔχουν πέραση σήμερα.

Θ.—Καὶ ποῦ σκοπεύεις νὰ τὸ δημοσιεύσῃς;

Ν.—Ἐκεῖ ποῦ θὰ μὲ πληρώσουν.

Θ.—Νά τὸ δημοσιεύσῃς στὸ "Ἐμπρός," ἐκεῖ πληρῶνουν καὶ θὰ πᾶς ἔμπρός. Λίδουν 20 παράδες τὸ στίχο.

Ν.—Εἴκοσι παράδες εἶπες; Δὲν εἶναι ἄσχημα. Καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἀρχή.

Θ.—Περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, ἀλλὰ εἶσαι ἱκανοποιημένος;

N.—Μήπως ἔδω κερδίζω περισσότερα; Τὴν ἡμέραν γράφω 20 ἐπιστολάς πρὸς 30 σειράς ἐκάστην, μᾶς ἀμίνουν 600 καὶ δὲν παίρνω οὔτε δύο παράδες τὴν σειράν. Ἄσκημα λοιπὸν εἶναι οἱ 20;

Θ.—Δὲν λέω ὄχι. Διάβασε τὸ λοιπὸν.

N.(μὲ στόμφον)—« Μικρὰ ἀδιέξοδος ὁδὸς καὶ ἔρημος...

Θ.(εἰρωνικῶς)—Εἰς ἄλλην γραμμὴν.

N.—Διατί;

Θ.—Ἐχεις ἀμέσως 20 παράδες περισσότερον.

N.—Ἐχεις δίκαιον. (ἔξακολουθεῖ) Ἡ νύξ κατήρχετο ἐπὶ τῆς γῆς ὡς...

Θ.—Στάσου, ἔδω ἔχεις λάθος. Ἡ νύξ δὲν κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἀνέρχεται ἐπ' αὐτῆς.

N.—Γιατί σὲ παρακαλῶ;

Θ.—Γιατί ἔτσι εἶναι τὸ σωστό.

N.—Ὅλοι ἐν γένει οἱ συγγραφεῖς ἔγραψαν τὸ ἀντίθετον.

Θ.—Ἐχουν ἄδικον ὄλοι των.

N.—Μὲ διακόπτεις διὰ νὰ πῆς ἀνοησίες, (ἔξακολουθεῖ) Ἡ νύξ κατήρχετο ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἀήμερον θηρίον.

Θ.—Μπρὲ διάβολε!

N.—Μὴ διακόπτῃς. (Ἐξακολουθεῖ.) Οὐδὲν φῶς διεπέρα τὸ πυκνὸν σκότος. (πρὸς τὸν Θωμᾶν.) Ἐδῶ ἔχει ἀποσιωπητικά, τὰ ὁποῖα προξενοῦν ρῖγος εἰς τὸν ἀναγνώτην. (Ἀναγινώσκει.) Αἴφνης ἀπὸ τὰς δύο ἐξόδους τῆς ἔρημικῆς ὁδοῦ ἐφάνησαν βαίνοντες ἀντιθέτως δύο ἄνθρωποι...

Θ.—Εἶσαι φρικώδης!

N.—ἀντιθέτως δύο ἄνθρωποι.

Θ.—Δὲν γίνεται.

N.(ὠργισμένος).—Γιατί δὲν γίνεται;

Θ.—Ἀφοῦ ἡ ὁδὸς εἶναι ἀδιέξοδος πῶς ἐφάνησαν δύο ἄνθρωποι, ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν μίαν ἐξοδὸν ποῦ ὑπάρχει καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην ἐξοδὸν ποῦ δὲν ὑπάρχει.

N.(σκεφθεὶς).—Ἐχεις δίκαιον, θὰ τὸ διορθώσω. (λαμβάνων σημείωσιν, ἀναγινώσκει.) Ὁ πρῶτος μικρόσωμος, μὲ βραχείας κνήμας, ἔβαινε μεγάλοις βήμασι. (πρὸς τὸν Θωμᾶν.) Βλέπεις τὴν ἀντίθεσιν; Ἐνας μικρόσωμος ἔχων βραχείας κνήμας...

Θ.(συμπληρῶν).—Ἐβαινε μεγάλοις βήμασι... ἐνόησα.

N.—Τίποτα δὲν ἐνόησες.

Θ.—Πῶς ὄχι. Ἐξακολουθεῖ.

N.—Μετ' ὀλίγον ἐστάθη καὶ ὑψοθεῖς, αἴφνης, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του ἔσβυνε τὸ ἀερίοφως μὲ πτερόν τι.

Θ.—Ἐχεις πολλὰς ποιητικὰς ἀδείας βλέπω. Καὶ ποῦ λοιπὸν εὐρέθη τὸ ἀερίοφως, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου μᾶς εἶπες ὅτι ἐπεκράτει βαθὺ σκότος;

N.(ἀμηχανῶν).—Πολὺ τὰ ψιλλολογεῖς. Ἄλλως τε ἐπιτρέπεται.

Θ.—Ἐτσι ἐδικαιολογοῦντο οἱ ποιηταὶ μας τῆς παρελθούσης γενεᾶς, αὐτοὶ ἐδημιούργησαν τὰς ποιητικὰς

ἀδείας.

N.—Ἐτσι ὁμως χρωματίζεται τὸ ἔργον.

Θ.—Ἐξακολουθεῖ. Ἦρχισα νὰ ἐνδιαφέρωμαι.

N.—Πρόσεχε ὁμως καλᾶ. (ἀναγινώσκει) Ὁ ἕτερος ἀντιθέτως πρὸς τὸν πρῶτον ἦτο ὑψηλός, πολὺ ὑψηλός καὶ ἔβαινε μικροῖς βήμασι... (πρὸς τὸν Θωμᾶν) Ἄκου, μικροῖς βήμασι, τὸ ἐνοιώσες αὐτό;

Θ.(εἰρωνευόμενος).—Ἀριστούργημα.

N.—Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ ἔδω καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ συνέλεγε μικρὰ τινα καὶ ἀπαρατήρητα ἀντικείμενα. (Ἀτενίζει τὸν Θωμᾶν μετὰ θριάμβου) Ἐ! πῶς σοῦ φαίνεται;

Θ.—Συνέλεγεν ἀπαρατήρητα ἀντικείμενα...

N.—Δὲν εἶναι ὠραῖον;

Θ.—Ὅχι καὶ τόσον.

N.—Βεβαίως δὲν ἠγνόησες.

Θ.—Αὐτὸ τὸ ὁμολογῶ.

N.—Ὁ πρῶτος, ὁ πολὺ μικρὸς ἄνθρωπος ἦτο ὑπάλληλος τῆς δημαρχίας καὶ ἤναπτε τὰ φῶτα, ἐνῶ ὁ γίγας, ὁ πολὺ ὑψηλός, ἦτο συλλέκτης σιγάρων... Ἴδου ἡ ἀντίθεσις... ὁ Βίκτωρ. Οὐγκῶ διακρίνεται διὰ τὰς ἐξόχους ἀντιθέσεις του.

Θ.—Εἶχε τοιαύτας ἀντιθέσεις ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ;

N.—Εἶσαι ἀκαταλόγιστος... δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς τὴν εὐμορφίαν, τὸ ἀστεῖον, τὸ χιούμορ... Ἐὰν ἦτο ὁ μικρὸς, συλλέκτης σιγάρων, καὶ ὁ ὑψηλός, φωτανάπτης, δὲν θὰ εἶχε τίποτα τὸ ἔκτακτον. Ἡ ἀντίθεσις, φίλε μου, εἶναι ἴδιον μεγάλων συγγραφέων. Ἀναβιβάζει τὸ ἔργον. Τὸ κάμνει κωμικὸν καὶ περίεργον. Ὁ μικρὸς καὶ ὁ μέγας, ὁ λιγνὸς καὶ ὁ χονδρὸς... ὁ σκληρὸς καὶ ὁ μαλακός... τὸ μαῦρον ἐπὶ τοῦ ἄσπρου κτλ. ἐνόησες τώρα;

Θ.—Ἐνόησα, ἐνόησα... Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο πρᾶγμα, μπορῶ νὰ τὸ κάνω κ' ἐγώ.

N.—Ἐσύ;

Θ.—Μάλιστα ἐγώ!

N.—Κοντεύω νὰ γελάσω... καὶ τὸ λὲς μὲ μιὰ τέτοια σοβαρότητα...

Θ.(ἐγείρεται καὶ πλησιάζει πρὸς τὸν συναδέλφόν του) Ἡ προσέγγισις τῶν ἀντιθέτων λοιπὸν εἶναι τι καλόν, εἶναι καὶ κωμικόν. Προξενεῖ ἄπλετον γέλωτα. Θὰ σὲ κάμω κ' ἐγὼ τώρα νὰ γελάσῃς λοιπόν... Ὁ μικρὸς καὶ ὁ μέγας, ὁ μαῦρος καὶ ὁ ἄσπρος...

N.—Μάλιστα.

Θ.(λαμβάνει τὸ μελανοδοχεῖον καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει ἐπὶ τοῦ χειρογράφου) Γέλα λοιπὸν τώρα!

N.(ξεφωνίζων).—Ζῶον... πρόστυχε... βάνασε...

Θ.(γελά) —Μόλα ταῦτα εἶνε πολὺ ἀστεῖον... Ὁραία ἡ ἀντίθεσις ἢ ὁποῖα διακρίνει πολλοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, τὸν Οὐγκῶ, ἔσένα καὶ τὸρα καὶ μένα.

Μίμησις.

Ι. ΞΕΡΟΦΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΦΟΥΑΓΙΕ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΔΛΚΑΙΟΥ

Βρέχει ο Θεός· βαρύν χειμώνας μᾶς πλακώνει
καὶ τὸ νερὸ στοὺς ποταμούς, στίς ρεματιές παγώνει.
Μὰ τὸ χειμῶνα νίκησε· περίσσια φέρε ξύλα
γιὰ τὴ φωτιά. Γλυκὸ κρασί κέρν' ἄφθονα καὶ κύλα
τὸ μαλακὸ προσκέφαλο νὰ γύρω τὸ κεφάλι.

Δὲν πρέπει ὁ νοῦς τῆς συμφορᾶς νὰ σκέπτεται τὴ
ζάλη.
Στὴ συμφορὰ ἂν λυπόμαστε, τί τάχα θὰ κερδίσουμε
Μόνος γιατρὸς εἶν' τὸ κρασί. καὶ κέρνα νὰ μεθί-
σομε ;

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ

Οἱ γυναῖκες μου λέν· "Εἶσαι
γέρος Ἀνακρέων· Στῆσε
τὸν καθρέφτη, ἀντίκρου σιάσου
διὲς ποῦ πέσαν τὰ μαλλιά σου
καὶ γυμνὸ σου τὸ κεφάλι.,"
Κ' ἐγὼ τὰ μαλλιά μου πάλι
μένουν, πέσαν, δὲν τὸ ξέρω.

Ἐέρω μόνο γιὰ τὸ γέρο
ὅσο ὁ χάρος πλησιάζει
τόσο ἀγάπη τοῦ ταιριάζει.

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΓΙΑΣΑΣΙΝ ΟΝΛΟΥΚ

Τὸν εἶχα γνωρίσει πολὺ πρὶν νὰ κηρυχθῆ το σύνταγμα,
ἔστέκετο πλησίον εἰς τὴν μεγάλη γέφυρα ἀπὸ τὸ μέρος
τῆς πόλεως. Μὲ σκυμμένο κεφάλι, μὲ ρούχα παμπάλαια,
μὲ παπούτσια ποῦ ἔπερναν νερά, μ' ἓνα παλαιὸν φέσι
εἶχε κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη του μερικὰς ἐφημερίδες γιὰ
πούλημα. Τὰς ἀνήγγελε μὲ σιγανὴ φωνή, δειλὰ διότι
ἓνας ἀστυνόμος, συγχρόνως καὶ κατάσκοπος τὸν ἐκτύπησε
ἄγρια ἀπὸ τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου καὶ δὲν τοῦ ἐπέτρε-
πε νὰ φωνάζῃ. Δυὸ τρεῖς, τέσσαρες, ἄλλοι ἐφημεριδο-
πῶλαι ἐπωλοῦσαν κ' αὐτοὶ κοντὰ του σκυφοτοῖ. Ἡ φω-
νή του θρηνώδης ἀντηχοῦσε μέσα εἰς τὴν βροχὴ καὶ τὴ
λάσπη παρακαλητικὴ, σὰν νὰ ἔζητοῦσε ἐλεημοσύνη
ἀπὸ κανένα διαβάτη ν' ἀγοράσῃ καμίαν ἐφημερίδα.
Ἰδαίμ, Πρόεδρος, Σταμπούλ, ... Πολλὲς φορὲς

ἠγόρασα ἀπὸ τὸν πτωχὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, τοῦ ἔδωκε
καμίαν δεκάρα ὡς εἰς κανένα ἐπαίτην καὶ τότε τὸν ἔβλε-
πα εὐχαριστημένον, ἐνθουσιασμένον, ἀπεπειρῶτο μάλι-
στα νὰ ξεφωνίσῃ, ἀλλὰ ἔσταματοῦσε φοβούμενος νὰ μὴ
ταράξῃ τὰ νεῦρα τοῦ εὐαισθήτου ἀστυνόμου τῆς γου-
νίας, Ἔτσι τὸν ἔβλεπα μῆνες καὶ χρόνια. Ὅταν ἔξα-
φνα πρὸ δύο μηνῶν τὸν συνήντησα πάλιν. Ἐπάνω εἰς
τὴν λεωφόρον τῆς Ὑψηλῆς Πύλης μ' ἐφάνηκε πῶς τὸν
ἀνεγνώρισα. Μέσα εἰς τὰ διάφορα γιασασίν, ζήτω, ἦκου-
σα ἓνα ξεχωριστὸ μὲ ἰδιαιτέραν δύναμιν φωναγμένον
ιδιόρρυθμον

— ΓΙΑΣΑΣΙΝ ΟΝΛΟΥΚ

— ΖΗΤΩ Η ΔΕΚΑΡΑ

Ἐγύρισα καὶ ἦτον ἐκεῖνος ὀπίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλον
σωρὸν ἐφημερίδων, ἔξεφώνιζε, ὠρῦετο, ἀπελάμβανε ἀπὸ
ξεφωνητιά. Ἐκραύγαζε ἓνα μακρὸν κομβολόγιον ἐφη-
μερίδων τουρκικῶν, ἑλληνικῶν, ἀρμενικῶν, γαλλικῶν
ἐπιάνετο ἢ ἀναπνοή του εἰς τὸ μέσον τοῦ κομβολογίου
ἔπερνε νέαν ἀναπνοὴν καὶ ἐξακολουθοῦσε τὴν συνέχειαν τοῦ
κομβολογίου,

— Σουραΐ-Οὐμέτ, Νεολόγος

Ἐστάθηκα καὶ τὸν ἐκοίταξα. Ὁρθίος ἔμπρὸς εἰς ἓνα
παράπηγμα μὲ τὴν κεφαλὴν σηκωμένην ἐχαμογελοῦσε
μὲ ρούχα καινούρια, μὲ καλπάκι—ἔκαμνε καὶ αὐτὸς
μποϊκοτάς κατὰ τῆς Αὐστρίας—ἐμάζευε δεκάρες καὶ
ἐπουλοῦσε ἀδιάλειπτα ἐφημερίδες. Τριγύρω εἰς τὸ πα-
ράπηγμά του γελοιογραφίαι, εἰκόνες, δελτάρια εἰκονο-
γραφημένα. Κόσμος πέριξ μαζεμμένος, σκουντῶνται
ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἔβλεπαν τὰς χονδροειδεῖς γελοιογρα-
φίας.

Παρακάτω εἰς τὰ καφενεῖα οἱ θαμῶνες ἔξελαργι-
γίζοντο εἰς ἄσματα καὶ Γιασασίν καὶ Ζήτω.

ΓΙΑΣΑΣΙΝ ΧΟΥΡΙΕΤ.

ΖΗΤΩ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Καὶ ἐκεῖνος μόνος ἀνάμεσα εἰς τὰς παρατεταμένους
φωνάς, ἐλεύθερος, ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀστυνόμου ἔζητω-
κραύγαζε τὴν δεκάρα του.

ΓΙΑΣΑΣΙΝ ΟΝΛΟΥΚ.

ΖΗΤΩ Η ΔΕΚΑΡΑ.

Α.

ΑΣΤΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Πρόεδρος.—Πόσον ἔτων εἶσθε, κυρία ;
Μάρτυς.—Εἶδον εἴκοσιν ἀνοιξίαις.
Πρόεδρος.—Καὶ πρὸ πόσων ἐτῶν εἶσθε τυφλὴ ;

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ ΜΑΣ

—Ὁ διδάσκαλος τῆς φωνητικῆς μουσικῆς, μοῦ εἶπε πῶς
τ' αὐτὰ κάμουν καλὸν εἰς τὴν φωνήν. Εἶναι ἀλήθεια γιατρέ ;
ἠρώτησεν ἢ δεσποινὶς Ἐλένη εἰς τὸν ἱατρὸν τῆς οἰκογενείας.
—Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν οὗτος . . . παρατηρήσατε καὶ τὰς
ὄρνιθας . . . ὅταν γεννοῦν αἰγὰ τραγωδοῦν.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΜΑΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Σ' ἀφίνω γειά, μαννοῦλά μου, σ' ἀφίνω γιὰ, πατέρα
Ἔχετε γειά, δεσφάκια μου, καὶ σεῖς ξαδερφοπούλες,
θὰ φύγω θὰ ξενιτεθῶ, θὰ πάω μακριὰ στὰ ξένα,
θὰ φύγω, μάνα, καὶ θάρτῶ καὶ μὴν πολυλυπέσαι.

Ἀπὸ τὰ ξένα ποῦ βοεθῶ μηνύματα σοῦ στέλνω,
Μὲ τὴ δροσιά τῆς ἀνοιξῆς, τὴν ἀγχνη τοῦ χειμῶνα,
Καὶ μὲ τὰστέρια τοῦρανοῦ, τὰ ρόδα τοῦ Μαΐου,
Θενὰ σοῦ στέλνω μάλαμα, θενὰ σοῦ στέλνω ἀσῆμι.
Θενὰ σοῦ στέλνω πράματα π' οὐδὲ τὰ συλλογέσαι
—Παιδί μου, πάαινε στὸ καλὸ κ' ἔλ' οἱ ἄγιοι κον-
τά σου,

Καὶ τῆς μαννοῦλας σου ἢ εὐχὴ νάσαι γιὰ φυλαχτό σου,
Νὰ μὴ σὲ πιάνη βάσκαμα καὶ τὸ κακὸ τὸ μάτι.
Θυμήσου με, παιδάκι μου καὶ μὲ καὶ τὰ παιδιά μου,
Μὴ σὲ πλανέψ' ἢ ξενιτεῖα καὶ μᾶς ἀλησιμονήσης.
—Κάλιο, μαννοῦλά μου γλυκειά, κάλλιο νὰ σκάσω
πρῶτα,

Παρὰ νὰ μὴ σᾶς θυμηθῶ στὰ ἔρημα στὰ ξένα—
—Δώδεκα χρόνια πέρασαν καὶ δεκαπέντε μῆνες,
Καράβια δὲν τὸν εἶδανε, ναῦτες δὲν τόνε ξέρουν.
Πρῶτο φιλή, ναστέναξε, δεῦτερο, τὸν πλανιάει,
Τρίτο φιλή, φαρμακερὸ, τὴ μάνα λησιμονάει.

ΓΝΩΜΑΙ

Εἰς τὸ Ρωμαῖκο συνηθίζεται συχνὰ ἡ φράσις : Θὰ κάμω
τὸ τάδε πρᾶγμα γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὄραν. Αὐτὸ τὸ σκοτώσω
τὴν ὄραν εἶναι αὐτοκτονία.

Ζητοῦμεν συγγνώμην ὅταν πρόκειται νὰ εἰπομεν τὴν ἀλή-
θειαν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμωμεν ὅταν ψευδόμεθα.

Δὲν πρέπει νὰ κρίνῃ τις τὰ πράγματα ἑνὸς καιροῦ μὲ τὰς
ιδέας ἄλλον,

Οἱ ἀμαθεῖς ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι ὅλα τὰ
γνωρίζουν.

Ἡ ὑποκρισία εἶναι ἀπόρητος τῆς δουλείας, ἐνόσω ὑπάρ-
χει εἰς τὸ λεξιτὸν ἢ λέξις αὐτῆ, ὁ ἄνθρωπος εἶναι δούλος.

Φρόνος ἐμεῖ τὸν ἰὸν τοῦ ἐπὶ λαμπυρίδος,
—Τί σοῦ ἔκαμα ; ἐρωτᾷ τὸ φωτοβόλον ἐντομον.
—Διατὶ λάμπεις ;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

Κατὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ Κιαμὴλ πασᾶ

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

Τὸ ἔξις νόστιμον συνέβη ποτὲ εἰς τὸν Σωκράτην .
Ἡμέραν τινὰ ἀνθρωπὸς τις καταδιώκων ἓνα κακοῦργον
ἐπλησίασε πρὸς τὸν Σωκράτην κραδαίνων πελωρίαν μάχαιραν
καὶ φωνάζων .

—Πιάσ' τονα, πιάσ' τονα.

Ὁ διδάσκαλος ὁμως τοῦ Πλάτωνος δὲν ἐκινήθη καὶ ὁ
κακοῦργος εὐρὸν καιρὸν ὄχρετο ἀπιών.

—Ἐ τοῦ λόγου σου, δὲν ἠμποροῦσες νὰ τοῦ φράξῃς τὸν
δρόμον ; ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν πέλεκυν, εἶναι δολο-
φόνος.

—Δολοφόνος ; ἠρώτησεν ὁ φιλόσοφος, καὶ τί ἔννοεῖς μὲ
τοῦτο ;

—Μοῦ κάνεις τὸν κουτό. Δολοφόνος λέγεται ἐκεῖνος ποῦ
σκοτώνει.

—Μακελάρης, θὲς νὰ πῆς.

—Γεροδαμιονισμένε, δολοφόνος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ σκοτώνει
τὸν ὁμοῖόν του.

—Ἄ· κατάλαβα στρατιωτικὸς.

—Ζῶο, ἐκεῖνος ποῦ σκοτώνει τὸν ἄλλον ἐν καιρῷ εἰρήνης.

—Καταλαβαίνω, ὁ δήμιος.

—Δυὸ φορὲς γαῖδοῦρι, ἐκεῖνος ποῦ σκοτώνει τὸν ἄλλον μὲς
στὸ σπίτι του.

—Ἄ . ἄ . ὁ γιατρός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν πέλεκυν ἐθεώρησε ἐπὶ μάγαν στιγμὴν τὸν
φιλόσοφον τῶν αἰώνων καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του βε-
βαιωμένος ὅτι εἶχε νὰ κάμει μὲ ἓνα τρελλόν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΙΜΗΘΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ

Ἀποτείνομαι εἰς τοὺς κυρίους, χωρὶς εἰ ἔχω σκοπὸν νὰ δυσαρεστήσω τὰς κυρίας. οἱ κύριοι τοῦ ἰδικοῦ μας κόσμου καθὼς καὶ ὅλου τοῦ λοιποῦ, ὅστις ἔχει τὸ δυστήχημα νὰ ἀνῆκει εἰς τὴν Καν-κασίαν φυλὴν, ἔχουν πολλὰ ἐλαττώματα, μεναξὸ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἐλάττωμα τῆς ζηλοτυπίας. ὅταν ἡ σύζυγός μας δὲν φανῆ συνεπῆς εἰς τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου καὶ τῆς ἔλθῃ ἢ ὄρεξις νὰ χαρίσῃ στιγμὰς τινας εὐτυχίας εἰς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της, ὀργιζόμεθα, μαινόμεθα ἀπὸ ζη-λοτυπίαν καὶ φονεύομεν ἵνα ἐκδικήσωμεν τὴν τιμὴν μας, τὸ τιμαλφὲς αὐτὸ ἀντικείμενον, τὸ ὅποσον, ἐπιθυμοῦμεν πάσῃ θυσίᾳ νὰ διατηρήσω-μεν ἀλώβητον, μόνον ὅταν πρόκειται νὰ πάθῃ ἀπὸ καμμίαν τρυφεράν ἐπιβουλήν τοῦ τρυφεροῦ ἡμίσεώς μας.

Ἄλλοῦ ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον. Εἰς μί-αν μακρονήν χώραν τῆς ἀπεράντου Ἰνδικῆς, κα-θὼς φίλος συνεργάτης μᾶς γράφει ἐκεῖθεν, οἱ ἄνδρες οὐδέποτε ζηλοτυποῦσι καὶ οὐδέποτε κα-κομεταχειρίζονται τὰς γυναῖκάς των, ὅταν αὐταὶ παρακινούμεναι ὑπὸ νοῦ αἰσθήματος ριφθῶσι εἰς τὴν ἀγκάλην ἄλλου. Τί πράττουσιν ὅμως; Εἶναι πρακτικώτατοι. Καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποσον προβαί-νον ὅταν συλλάβωσι τὴν σύζυγόν των ἐπ' αὐτο-φώρῃ εἶναι πολὺ πρακτικὸν καὶ ἴδιον ὑπερτάτου καὶ ἀπολύτου πολιτισμοῦ.

Στρέφονται πρὸς τὸν ἑραστήν τῆς συζύγου των καὶ χωρὶς κανεὶς μὴς τοῦ προσώπου των νὰ προδώσῃ τὴν παραμικρὰν ταραχήν ἢ ὀργὴν καὶ λέγουσιν ἡρέμως.

— Κύριε, βλέπω ὅτι ἀγαπᾶται τὴν σύζυγόν μου, εἶναι ἰδική σας. Σᾶς συγχαίρω καὶ σᾶς εὐ-χομαι εὐτυχίαν.

Καὶ πρὶν περατώσῃ τὸν λόγον του προσφέρει καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του δῶρον ἀναλόγως τῶν χρηματικῶν του δυνάμεων.

Αὐτὸ βέβαια θὰ εἴπῃ πολιτισμὸς καὶ ὄχι βαρβαρισμὸς, ὅπως θὰ σπεύσουν πολλοὶ ἐξ ἡμῶν

νὰ τὸ ἀποκαλέσουν. ἴσως μάλιστα ὑπάρξουν καὶ πολλοὶ οἵτινες θὰ μὲ ὑβρίσουν διὰ τοὺς καινοὺς θε-οὺς ποῦ φέρω εἰς τὴν κοινωνίαν μας, ἀλλὰ δὲν μὲ μέλλει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ τρυφερόν φύλλον θὰ μὲ ὑπερασπίσῃ πάσῃ δυνάμει. Δοιπὸν ἄς μι-μηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς εὐτυχεῖς Ἰνδοὺς. Καὶ θὰ εἶμεθα καλῆτεροι ἀπὸ σήμερον.

ΩΜΗΡΙΚΟΣ

Σύρε νὰ πῆς τοῦ κύρη σου
πὼς δέ σ' ἀποχωρίζουμαι,
γιατ' εἶμαι λεβεντόπαιδο
καὶ σὸ κράσι γνωρίζουμαι

ΠΕΝΝΙΕΣ

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Ἐπικαίρου ἔμειναν πολλὰ τυ-πογραφικὰ λάθη, Πιστεύομεν ὅτι διὰ τοῦτο θὰ μᾶς ἔχουν ἤδη συγχωρήσει οἱ ἀναγνώσται μας. Διότι καθε ἀρχὴ καὶ δύσκολος. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ στοιχειοθεσία του ἐγένετο πολὺ βιαστικὴ δι' ἡγελοιογραφία μερικῶς ἀπέτυχον

Αἰτία τούτου εἶνε τὸ πιεστήριον τῆς "Πατριδος," τὸ ὅποσον ἀνῆκει εἰς τὴν περασμένην γενεάν τῶν πιεστηρίων. Τὸ κακὸν θὰ διορθωθῇ.

Ἡ γελοιογραφία τῆς 1ης σελίδος, τοῦ 1ου φύλλου, παριστάνει τὸν Ἅγιον Βασίλειον, φέροντα εἰς τὴν Οἴθ. Αὐτοκρατορίαν ἐπὶ καμῆλου μίαν εὐπρόσωπον βουλήν. Ὁ ξυλογράφος μας ἔκρινε καλὸν νὰ παραλείψῃ τὴν κάτωθεν αὐτῆς σημειώσιν μας, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ καὶ εὐέλπιδος γελοιογράφου κ. Γεωρ-γίου Γκείβελν.

Διὰ τοῦτο τοῦ ζητοῦμεν συγγνώμην.

Ἡ "Ἠρόδοτος," τὸ προδευτικώτερον φύλλον μας, μετέφερε τὰ γραφεῖά της εἰς τὸ Πέραν, ὁδὸν Καμπριτσάν, ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου Κρόκερ.

Ἐπλουτίσθη μὲ τελειότατον πιεστήριον καὶ προσεχῶς πλου-τίζεται καὶ διὰ νέων στοιχείων.

Ὅστε εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἠρόδοτος, ἐκτὸς ὑπὸ ἔποψιν ὕλης, καὶ ὑπὸ ἔποψιν καλλιτεχνίας θὰ εἶναι θαυμασία.

Ὁ κ. Δ. Δαμασκηνός, ὁ λαμπρὸς μας συνεργάτης, ἔκαμε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸν Φιλ. Σύλλογον τὴν ἀγγελ-θεῖσαν εἰσήγησιν περὶ εἰσαγωγῆς τῆς χειροτεχνίας εἰς τὰς σχο-λάς μας τῆς πρώτης παιδείσεως.

Ἡ εἰσήγησιν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν καὶ ὁ εἰρηγούμελος δικαίως ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια τῶν παρεστώτων.

Ἐπίσης καὶ ὁ φίλος κ. Ἰ. Παπαδόπουλος ἐποίησε τὴν εἰσή-γησίν του περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας εἰς τὰ γυμνάσια.

Ὁ ὁποῖος ἀπέσπασεν ὡσαύτως τὰ συγχαρητήρια τῶν συνα-δέλων του.

Μερικοὶ ὅμως ἔφεραν διαφόρους παρατηρήσεις.

Ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἀτυχεστέρα ἦτο τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μ. Σχολῆς κ. Μοστράτου.

Ὅστις μᾶς ὑπενθύμισε πολὺ ζοηρῶς τὴν σαπίλιαν, ἢ ὁποία ὑπάρχει εἰς μέρος τοῦ ἔθνους μας.

Πολὺ ὀρεαία ἦτο ἡ παρατήρησις τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ διὰ τὴν νεωτέραν μας φιλολογίαν.

Ἡτις, καθ' ἡμᾶς, πρέπει ἐκ τῶν πρώτων νὰ διδάσκηται εἰς τὰ σχολεῖά μας καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰς μικρὰς τάξεις.

Διότι ἡ νεωτέρα μας φιλολογία θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ εἰσελθω-μεν εἰς τὰ βάθη καὶ τῆς ἀρχαίας.

Ἄρκει νὰ καταρτισθοῦν οἱ διδάσκαλοι πρὸς διδυσκαλίαν

Ἡ νὰ προσληφθοῦν λόγοι πρὸς τοῦτο.

Φαίνεται ὅτι οἱ λοποδύται μας ἔκαμαν κάποιαν ἀνακομήν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς ἀστυνομίας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰ μέτρα, τὰ ὁποία ἔλαβον οἱ πολῖται.

Ἄλλὰ τὴν ἀνακομήν τῶν λοποδυτῶν διεδέχθη ἡ δρᾶσις τῶν κακούργων.

Καὶ ἀνεγράφησαν κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας κα-κουργίσι καὶ κλοπαῖ, αἵτινες συνεκίνησαν ὀλόκληρον τὴν κοινωνίαν μας.

Εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Κουρτζῆ γίνεται τὸ ἐξῆς περιε-ργον.

Διὰ τὸ ἔπιον ὁ διεθυ τῆς του δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀποσπᾶσῃ τὰ συγχαρητήρια τοῦ ἰδιοκτήτου.

Ὅταν πρόκειται νὰ παύσουν τὴν ἐργασίαν των οἱ ἐργάται ἢ εἰδοποιῶσα αὐτοὺς συρίττρα δὲν ἀκούεται.

Παθαίνει βράχνασμα.

Ἐνῶ ὅταν πρόκειται ν' ἀρχίσουν ἀκούεται καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς συνοικίας.

Τότε φαίνεται εἶναι εἰς τὸν οἰσρὸν της

Ἐξεδόθη ἡ ἀγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Σαββοπούλου „ Πολι-τικὴ Προόδος „

Ἐχει ἀκριβῶς τὸ σχῆμα καὶ τὴν φόρμην τῆς ἀγαπητῆς " Προόδου " τοῦ κ. Σπανούδη.

Μόνον τὸ πνεῦμα τῆς τελευταίας δὲν ἔχει.

Δηλαδή ὅλοι οἱ παπάδες ρᾶσο φοροῦν, ἀλλὰ ὅλοι δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι.

Ἐκτὸς τούτου ὁ τρόπος τῆς δηλώσεως τοῦ κ. Σαββο-πούλου γενικῶς ἔκαμε τὴν χειρίστην ἐντύπωσιν.

Ὁ ἀναγνώστης ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς " Προόδου " ἥτις διέκλυε τάχα πρὸς στιχμὴν νῆν ἐκδοσίν της.

Αὐτὸ ὁμοιάζει πρὸς κόλπο.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΥ

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θ' ἀρχίσωμεν δημο-σιεύοντες τὸ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ Χρονογράφημα μεθυρογραφικώτατον. Θὰ συναντή-σωμεν εἰς αὐτὸ πρόσωπα γνωστότατα.

Ἡ ἀνω εἰκὼν, ὅπως σημειώνεται, εἶναι ἡ τοῦ ἀξιότιμου προέδρου τῶν σκύλων.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΥ

565, ΠΕΡΑΝ ΤΕΚΕ, 565

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Θ. ΜΠΕΝΑ & Σ^{ΑΣ}

565, ΠΕΡΑ, ΤΕΚΕ, 565.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΕΥΘΥΝΙΑ ΤΑΧΥΤΗΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΣΥΝΑΦΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΚΑΙΡΟΥ

ΠΕΡΑΝ ΤΕΚΕ, ΑΡ. 565.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ, ΚΙΟΥΡΕΚΤΣΙΑΚΑ, ΚΑΡΑΚΑΣΟΓΛΟΥ ΧΑΝΙΟΝ ΑΡ. 23